

KLOKAN

WILBUR
SMITH

KRÁL KRÁLŮ

& IMOGEN ROBERTSON

Courtney's Wars © Orion Mintaka, 2019
Originally published in the English language
as KING OF KINGS by Zaffre,
an imprint of Bonnier Books UK, London
Translation © Dalibor Míček, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu KING OF KINGS
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-253-9

*Tuto knihu věnuji dívce, kterou miluji,
své Nosojon.*

*Udržuješ oheň mé mysli a mého srdce,
s tebou vedle sebe se ničeho nebojím.*

Část I

Leden 1887

Amber Benbrooková vystoupila z chladivého příšeří klubu Gheziera do záře paprsků káhirského slunce a musela přimhouřit oslněné oči. Zakopla na nízkých schodech, které vedly ke šterkové příjezdové cestě, a instinktivně se zachytila paže svého snoubence majora Penroda Ballantyne, aby neupadla. Major ji podržel a něžně se jí zadíval do krásných očí. Usmála se na něj.

„Myslím, že jsem si stále ještě nezvykla na ty nové boty, Penny. Prodavačka mě ujistila, že jsou podle poslední módy, a byly pekelně drahé, ale zdá se, že nebyly vyrobeny k tomu, aby se v nich někdo procházel.“ Povzdechla si, vystrčila chodidlo zpod záhybů pruhované sukně a zkroutila kotník, aby si prohlédla elegantní semišové vysoké boty s drobným nízkým podpatkem a složitým upevňovacím systémem z háčků, oček a mašlí. „V harému jsem většinou chodila bosky.“

Penrod zafal zuby. Za nimi ve stínu portika stáli kapitán Burnett a poručík Butcher z královského gardového pěšího pluku Coldstream Guards a určitě Ambeřin malý proslov slyšeli. Její poznámka o pobytu v harému se v klubu rozšíří ještě před večeří.

Penrod Amber obdivoval, miloval ji, ale bude nucen znovu jí vysvětlit, že snoubenka vyššího důstojníka by o jistých věcech neměla na veřejnosti mluvit. A mezi zapovězená témata rozhodně patří doba strávená v harému Osmana Atalana, jednoho z nejhorších nepřátel britského impéria.

Během dvou týdnů, které od zasnoubení uplynuly, Penrod zjistil, že spojení s tak slavnou mladou dámou přináší kromě radosti a potěšení také jisté nevýhody. Amber v mnoha ohledech

ztělesňovala vzácný drahokam. Byla neobyčejně krásná. Stará chůva, která o ni v Súdánu pečovala, ji nazývala al-Zahra, Květina, a to jméno ji dokonale vystihovalo. V šestnácti letech měla mladicky štíhlou, ale již žensky vyvinutou postavu, a přestože strávila většinu života v Africe, uchovala si její pleť smetanově svěží odstín. Blond vlasy a modré oči pak připomínaly andílky na vánočních pohlednicích. Vyzařoval z ní nevinný šarm, byla chytrá, ale ne tvrdohlavá, přátelská, ale ne vtíravá. Pro muže jako Penrod ideální partnerka. Major byl ambiciózní důstojník několikrát vyznamenaný za odvalu, ale bohužel se často dostával do konfliktu s nadřízenými a ne vždy dokázal udržet na uzdě vznětlivou povahu. Tak okouzlující a krásná manželka se mohla stát perfektní politickou výhodou, usnadnit mu povyšování a uhladit výstup do nejvyšších pater armádního velení.

Nebyla to však jen краса, která Amber proslavila, měla fascinující osud. Patřila k hrstce šťastných, kteří přežili obléhání Chartúmu, hroznou skvrnu na britské imperiální pýše. Generál Gordon, hrdina britských kampaní v Číně, dlouhých deset měsíců bránil město před vzbuřeneckými súdánskými bojovníky a jejich duchovním vůdcem, kterého jeho následovníci oslavovali jako vtělení proroka Mohameda, ale vyděšení reportéři britských novin mu přisoudili přezdívku „Šílený Mahdí“. A zatímco členové parlamentu ve Westminsteru a hlavní dopisovatelé londýnského tisku volali po Gordonově záchraně, vládní ministři váhali a Chartúm byl ponechán hladovění a strádání. Penrod byl jediný zpravodajský důstojník, jemuž se podařilo proniknout nepřátelskými liniemi, a přinesl Gordonovi a britskému konzulovi Davidu Benbrookovi zprávy a rozkazy vlády. A tehdy se Penrod setkal s krásnými Benbrookovými dcerami. Nejstarší se jmenovala Rebecca a vystupovala jako hostitelka u otcovy tabule, mladší dvojčata Amber a Saffron po většinu dne rozměňovaly říční traviny a rákosí na jen stěží požitelnou stravu. Penrod bojoval na městských hradbách, kde pomáhal odrážet opakované útoky Mahdího válečníků, a pak vedl vládní jednotky zrádnou pouští ve snaze prolomit obklíčení. Záchrana

však přišla příliš pozdě. Než se britské síly probily k Chartúmu, dervišové podnikli poslední mohutný nápor přes řeku. Mlhou nesnesitelného hladu a horečky Amber Benbrooková viděla na vlastní oči Gordonovu smrt a pak jen bezmocně sledovala, jak vzbouřenci na ulici usekli jejímu otci hlavu, když se pokoušel odvést rodinu do bezpečí.

Saffron, Ambeřino dvojče, unikla záhubě společně s obchodníkem, který také uvázl v obleženém městě – jmenoval se Ryder Courtney a zanedlouho poté se se Saffron oženil –, avšak Amber ani starší Rebecca takové štěstí neměly. Byly zajaty jako válečná kořist a nejprve je držel samotný Mahdí a později jeho nejmocnější vojevůdce Osman Atalan. Penrod odmítl sestry opustit a pronikl do Osmanova ležení, byl však prozrazen a mnoho měsíců prožil v otroctví, kde byl vystaven nelidskému mučení.

Rebecca se z vlastní vůle rozhodla, že se stane Osmanovou oblíbenou konkubínou. Přesvědčila ho, že Amber je pro jeho lůžko příliš mladá, a sama mu byla zcela po vůli. Nějakou dobu se zdálo, že na ně všichni zapomněli, ale Saffron, Ryder Courtney a Penrodovi přátelé mezi Araby zorganizovali odvážnou záchrannou výpravu přes řeku právě ve chvíli, kdy Ambeřina dospívající krása začala přitahovat Osmanovu pozornost. Rebecca však odmítla odejít, nosila pod srdcem Osmanovo dítě. Určitě to bude syn, a tak se rozhodla, že ho raději vychová pod ochranou muslimského otce, než by jej vystavila pohrdání a posměškům vlastních lidí, jimž by byl jako míšenec bezpochyby vystaven.

V týdnech po své záchraně Amber sepisovala vše, co si zapamatovala o tom, co se stalo, a objevila v sobě vypravěčské nadání. Výsledkem byla kniha *Otroci Mahdího*, která se stala mezinárodní senzací. Četli ji úplně všichni od britského ministerského předsedy k tomu nejhůře placenému a nejméně schopnému úředníkovi britské správy v Káhiře. Amber odjela na slavnostní uvedení knihy na trh do Anglie, ale nedokázala dlouho žít mimo Afriku. Vrátila se do Káhiry a k Penrodovi a šestnácté narozeniny oslavila se svým dvojčetem v Shephear-

dově hotelu. Zasnoubení s Penrodem působilo jako dokonalý konec pohádky.

Káhirska společnost zprvu Amber nadšeně přivítala, ale Penrod si stále silněji uvědomoval, že se jeho snoubenka nechová, jak by se na mladou Angličanku slušelo, a její vystupování se brzy stalo terčem nelichotivých poznámek. Při zmínkách o Chartúmu se ani nezachvěla, natož aby omdlěla, s radostným potěšením popisovala lovy krokodýlů nebo antilop, a místo aby se vyhýbala hovorům o strašlivém osudu starší sestry, otevřeně přiznávala, jak moc lituje, že neví nic o svém synovci, a vyjadřovala naději, že je Rebecca v harému se svými přítelkyněmi šťastná. Dodávala, že Rebečino dítě bude pravděpodobně krásnější než většina ostatních, neboť zdědí krásu po matce i otci, vždyť Osman Atalan byl velmi pohledný muž. Její poznámky hluboce urážely každou bílou matku v Káhiře. Šeptané komentáře o jejím chování Penroda zneklidňovaly a uváděly do rozpaků. Pokud se Amber nenaučí respektovat nepsaná pravidla klubu a armády, zřejmě nebude představovat takovou výhodu pro jeho kariéru, jak očekával. Pak se zamyslel nad jejím nešťastným spojením s Ryderem Courtneyem. Penrod byl mladší syn baroneta a kromě armádního platu měl značné příjmy z rodinného svěřeneckého fondu. Vzdělání absolvoval v Harrow, a když před vstupem do armády cestoval po Evropě, objevil v sobě nadání pro cizí jazyky. Byl to důstojník a gentleman zrozený pro velení, věrný královně a impériu. Courtney byl obchodník, vypracoval se od píky, každou penci, kterou vlastnil, si musel tvrdě vybojovat a otevřeně pohrdal vším, co souviselo s vojenstvím. Je však třeba přiznat, že proti dervišům bojoval s velkou osobní odvahou a při jejich útěku ze zajetí u Osmana Atalana hrál klíčovou roli. Ovšem Penrod by byl raději, kdyby si sestra jeho snoubenky vzala třeba hajného.

Zatímco Amber zkoumala svou obuv, Penrod pozvedl zrak a všiml si lady Agaty Woodfordeové, která je s lehkým úsměvem na rtech pozorovala z balkonu. Pociťl cuknutí ve slabinách. Žena zachytila jeho pohled a opovržlivě se ušklíbala.

Penrod si okamžitě vzpomněl na její nahé tělo, které nedávno leželo zabalené do zmuchlaného jemného bavlněného prostěradla v jeho ložnici v Shepheardově hotelu. Hned ten obrázek zapudil z mysli. Prozatím zůstane věrný své poněkud obtížné nastávající nevěště.

„Ballantyne! Pozor na kapsy!“

Varování pocházelo od jednoho z mladých důstojníků, kteří se pořád smáli té poznámce o harému. Penrod se prudce otočil a hleděl do tváře asi desetiletého snědého hochy, jemuž se již podařilo strčit ruku do kapsy Penrodova pláště. Hrábl po něm, ale chlapec pohotově o několik kroků uskočil, krátce otevřel zařatou pěst a ukázal Penrodovi kapesní hodinky s víčkem a pláštěm z osmnáctikarátového zlata, pak se otočil na podpatku a dal se na útěk. Vozkové a sluhové, kteří se tlačili před klubem, se za ním rozběhli, ale malý zloděj se sklonil, zakroutil se a hbitě jako úhoř jim proklouzl mezi prsty. Penrod se ohlédl po Amber.

„Se mnou si nedělej starosti, Penny,“ uklidnila ho a vyprosila paži z jeho sevření. „Zkus dostat nazpět ty hodinky.“

Mrkl na ni a sprintem vyrazil za malým kapsářem.

Amber se za ním dívala a cítila, jak rudne v obličejí. Je tak krásný! Jak za ním hleděla, vyschlo jí v ústech a srdce se jí rozbušilo rozkošnickým, ale současně poněkud děsivým rytmem. Díky sestřině lsti opustila harém nedotčená, ale za svého pobytu tam slyšela dost, aby si uměla představit, co může čekat o svatební noci. Pomyšlení na onu noc, na to, co bude se svým milovaným Penrodem dělat, v ní vzbuzovalo strach i zoufalou touhu, aby se svatba konala co nejdříve.

„Slečno Benbrooková?“ Kapitán Burnett opustil stín verandy před klubem a přistoupil k ní. „Mohl bych vám nějak pomoci? Nechcete kočár, aby vás zavezl zpátky do hotelu?“

Zamrkala na něj. „K čemu bych k tomuhle potřebovala vaši pomoc? Mluvím arabsky mnohem líp než vy.“ Ze stínů vstupní haly za svými zády zaslechla bujarý ženský smích. Ohlédla se a spatřila docela hezkou blondýnu, která k nim mířila po kostkované podlaze haly s uvolněnou zvířecí ele-

gancí kočkovité šelmy. Amber se zdálo, že ji zná, věděla však, že si nikdy nebyly představeny.

„Že vás ale usadila, Burnette!“ poznamenala a podala Amber ruku. „Má drahá, jsem lady Agatha Woodfordeová a mám obrovskou radost, že vás poznávám. Víte, jsem dávná přítelkyně majora Ballantyne. Dovolte, abych vás pohostila čajem, zatímco on pronásleduje zločince.“

Amber toužebně pomyslela na svůj několikapokojový apartmán v Shephardově hotelu. Nutně se potřebovala přezout, nové boty ji strašně tlačily.

„Chtěla bych slyšet všechno o vašem milostném vztahu, má drahá,“ pokračovala lady Agatha bez přerušení, „a sama vám vylíčím všechny dramatické detaily majorovy předchozí vojenské služby.“

Amber si vzpomněla, kdy tu ženu poprvé viděla. Jednou mījela skupinu mužů a žen, kteří se procházeli v klubovní zahradě, a cítila na sobě jejich pohledy. Sotva se vzdálila, ozval se výbuch smíchu. Cítila se nepříjemně, jako odhalená. Několikrát se ohlédla a pokaždě viděla uprostřed skupiny lady Agatu, která ji upřeně pozorovala. Nyní však působila poměrně přátelsky.

„Tak pojdte se mnou! Je to od Penroda dost necitlivé, že vás tu tak opustil kvůli kapesním hodinkám.“

„Ty hodinky jsem mu dala já,“ řekla Amber prostě. „Mají zlatý plášť s rytinou.“

Lady Agatha se znovu rozesmála a ukázala rovné bílé zuby. „Tím se všechno vysvětluje. Když to je dárek *od vás*, tak se za tím zlodějíčkem samozřejmě musel rozběhnout.“ Usmála se a dotkla se Ambeřina rukávu.

Bylo to příliš lákavé. Hovorů o Penrodovi se Amber nemohla nabažit, a dokonce i Saffron, vždy shovívavá sestra, začala obracet oči v sloup, když Amber začala mluvit o svém snoubenci a o přípravách na svatbu. Přimhouřenýma očima se zadívala na Agatu a hlavou jí blesklo podezření. Je krásná, usoudila, ale už dost stará. Musí jí být nejmíň pětadvacet. Uklidněná podala lady Agatě ruku a nechala se odvést.

Malý zlodějíček měl náskok, ale Penrodovi se zdálo, že nedává do útěku tolik síly, kolik by mohl. Téměř jej to urazilo. Přeběhli most do centra města a kličkovali mezi prodavači vody v blankytně modrých *galábíjích* a s plnými měchy přes rameno, mezi drožkami převážejícími Evropany do klubů, kanceláří nebo domovů. Chlapec se uprostřed cesty zastavil a ohlédl. Když viděl, že ho Penrod stále ze všech sil pronásleduje, zasmál se a zase se rozběhl. Nechali most za sebou a Penrod čekal, že hoch odbočí do bludiště krouticích se úzkých uliček, které tvoří arabskou čtvrt, ale kluk pokračoval po otevřeném hlavním bulváru kolem majestátního průčelí opery a dál k Esbekíjským zahradám. Prodíral se mezi Habešany a Turky, mezi evropskými turisty nejistě udržujícími vratkou rovnováhu na oslích hřbetech, mezi Albánci opásanými barevnými šerpami a mezi hrdými a povznesenými beduíny.

„Na co si to hraješ, chlapče?“ divil se Penrod nahlas a ještě přidal do kroku. Na hochovu hlavu se snášely desítky kleteb v desítkách jazyků, ale on jich nedbal. S rozběhem ladně jako překážkářský šampion přeskočil nízký živý plot z keřů, které zahradníkovy nůžky vytvarovaly do figurálních tvarů, přesprintoval trávník, pak se tryskem vrátil na ulici, proběhl pod nosem potupeného velblouda a zamířil do úzkých stínů budov na protější straně. Penrod nasával do plic horký vzduch vonící kořením a za límcem cítil čůrek potu. Radost ze štvance mu rozpálila krev a zlehčila krok.

Chlapec se ohlédl přes rameno. Po drobném obličejí přeběhl znepokojený údiv, protože viděl, že pronásledovatel jeho náskok zkracuje. Sklonil hlavu a zvedal kolena výše, zrychlil krok a pak náhle zabočil doprava na hedvábný trh. Penrod v duchu zaklel a donutil se zrychlit. Věděl, že labyrint propletených uliček mezi stánky poskytne zloději dokonalý úkryt. Nesmí ho ani na moment ztratit z očí; ty hodinky pro něj měly neobyčejnou hodnotu. Ulice se zúžila, a vtom se před prchajícím chlapcem objevili dva muži, kteří nesli na tyči mezi sebou proutěný koš plný krocanů a právě v té

chvíli se rozhodli přejít z jedné strany ulice na druhou. Hoch se sklonil a na podpatcích kožených sandálů se sklouzl pod rozhoupaným košem s drůbeží. Oba muži složili náklad na zem a pobaveně hleděli za uprchlíkem. Penrod s varovným výkřikem přeskočil koš, při dopadu se opřel rukou o zaprášenou dlažbu, vyskočil a hnal se za zlodějem.

Běželi kolem výloh s vystaveným hedvábím nejrůznějších barev s převládající zlatou a purpurovou. Prodavači rychle schraňovali zboží, aby se pádícímu páru nepřipletlo do cesty. Penrod postupně zkracoval náskok. Chlapec ostře zabočil doprava do úzkého dvora a po hlubokém stínu hlavního tržiště zasáhla Penroda do očí náhlá záplava světla. Hoch se v běhu chytil hrazení fontány uprostřed dvora a setrvačností se prudce stočil doleva. Finta s náhlou změnou směru málem zafungovala, ale Penrod se nechal vést reflexy nacvičenými na pólovém hřišti a dovedenými k dokonalosti na bitevních polích. Levou nohou se odrazil od základny vodotrysku, vrhl se do strany a pádil za uprchlíkem. Chlapec očividně znervozněl, až příliš často se teď ohlížel po pronásledovateli. Staří Arabové v zelených a bílých turbanech zvedali jemné porcelánové šálečky s kávou, zakrývali je rukama a začali uzavírat sázky na výsledek štvance. Hoch se znovu ohlédl, zakopl a zřítíl se na klempířův stánek. Vystavené zboží se s řinkotem rozsypalo po zemi, ale než postižený řemeslník stihl popadnout prchajícího uličníka za vlající roztrhané hadry, chlapec se zvedl a znovu se rozběhl. Penrod se držel u zdi na pravé straně. Přelezl hromadu naskládaných bedniček s čajem, aby se vyhnul rozházenému kovovému zboží, a vrhl se za chlapcem jako sokol za kořistí. Zloděj se zase ohlédl a tentokrát se zdálo, že jej štěstí definitivně opustilo. Ocítl se ve slepé uličce, v mezeře mezi domy plné odpadků a dřevěných soudků. Vtom mu oči zazářily novou nadějí a skočil doleva do pootevřených dřevěných dveří pod pískovcovým obloukem. Penrod k nim dorazil právě včas, aby zahlédl chlapce, jenž vyběhl po kamenném schodišti ze dvora ke dveřím z cedrového dřeva pobitého hřeby, které vedly do nitra

budovy. Vrhel se za ním do hluboké temnoty starého domu a nechal se vést zvukem prchajících nohou. Na podestu vyšla jakási žena a s výkřikem si dlaněmi zakryla odhalený obličej, ale to už kolem ní Penrod proběhl a řítit se nahoru. Kamenné schody byly stále hrubší a drsnější. Škvírami v pootevřených dveřích pozorovaly běžící dvojici zvědavé dětské a kočičí oči. Penrod se nečekaně ocitl v otevřeném prostoru ozářeném žhavým odpoledním sluncem. Zastavil se na ploché střeše poseté nádobami na odpadky a s nataženými prádelními šňůrami. Mezerou mezi povlávajícími bavlněnými prostěradly zahlédl chlapce a znovu se za ním rozběhl po drsném a hrbolatém povrchu střechy. Hoch se před ním náhle zastavil a mával pažemi jako větrný mlýn. Stál na okraji střechy a bojácně nahlížel přes nízký parapet do smrtonosné hlubiny úzké uličky pod sebou. Už neměl kam utéct. Od sousední střechy ho dělila propast široká dva a půl metru. Penrod pocítil záchvěv uspokojení, ale vtom chlapec o krok ustoupil a přikrčil se.

„Nedělej to, hochu!“ křikl na zlodějíčka, ale to už se kluk odrazil a s mávajícimi končetinami se vznesl do vzduchu.

Penrod zabrzdil smykem u okraje střechy a obrnil se proti děsivému pohledu na drobné tělíčko roztříštěné dole na dlažbě. Ale ne, klukovi se málem podařilo dostat se přes propast a teď visel na jedné ruce, zaklesnuté o mírný převis protější střechy. Pod ním však nebyl žádný balkon ani markýza, které by ztlumily dopad, jeho komíhající se nohy nenacházely žádnou oporu. Zezdola se ozýval mužský křik a uličku náhle zaplnily lidské tváře obrácené vzhůru. Nikdo se už nesmál, všichni zírali jako očarování, zděšení představou bezprostředně hrozící smrti. Penroda se na okamžik zmocnilo pokušení ponechat zloděje krutému osudu – nechá ho spadnout a dole vezme mrtvole ukradené hodinky. To děcko zjevně nemá sílu vytáhnout se na střechu, po pár vteřinách se pustí a spadne. Omítka se mu pod křečovitě zařatými prsty drotila a tělíčko s přidušeným výkřikem o pár centimetrů kleslo. Penrod pomyslel na Amber. Jak by před ni mohl předstoupit

a říct jí, že nehnul prstem, aby toho kluka zachránil? Mohl by samozřejmě lhát, ale už tak před ní skrýval hodně temných tajemství. Povzdechl si, otočil se a ustoupil deset nebo dvanáct kroků od okraje střechy. Pak sklonil ramena a rozběhl se. V plné rychlosti vyskočil na parapet a vši silou se odrazil. Zezdola zaslechl výkřik a jakousi nesrozumitelnou modlitbu, ale to už dopadl tvrdě, ale čistě na protější střechu. Chlapec znovu vykřikl. Penrodův dopad jím otrásl, prsty zkroucené křečí se již neudržely a hoch začal padat. V posledním okamžiku mu zápěstí sevřela silná mužská ruka a vytáhla ho na střechu. I teď se chlapec opět pokusil o útek, ale Penrod jej držel pevně a zvedl ho za úzká ramínka.

Hoch se po přestálé hrůze rychle zotavil. Zatímco ho Penrod držel ve vzduchu, polapený zlodějíček jej zahrnul proudem arabských nadávek a stížností. Mluvit uměl stejně dobře jako utíkat, ale nevyplýtlv jedině slůvko, aby Penrodovi poděkoval za záchranu, místo toho vzýval Alláha, aby dosvědčil krutost *ferengiů*, a poté prosil každého džina, momentálně přebývajícího v Káhiře, aby ho politoval a přispěchal mu na pomoc a bránil ho před obludným obviněním z krádeže, které je nestydatou urážkou nejen jeho cti, ale i cti jeho předků a samotného města. Penrod chvíli s pobaveným úsměvem poslouchal naříkavou tirádu, ale potom chlapce uprostřed věty přerušil, pevně ho přidržel, aby zase neutekl, a volnou rukou mu oprášil kalhoty a prohrábl vlasy. Když se pak zdálo, že chlapci nikdy nedojde dech, oslovil ho rovněž arabsky: „Vyprázdni kapsy, ctihodný synu Káhiry, nebo přísahám při Prorokovi, budiž mu dopřán věčný mír, že tě strčím zpátky tam, odkud jsem tě vytáhl, a nechám tě viset na štítu střechy.“

Hoch rázem zmlkl. Podíval se Penrodovi do očí, a ať v nich spatřil cokoliv, přesvědčilo ho to, že by se měl přestat hádat a raději poslechnout. Zabořil ruku do rozedrané róby, vytáhl hodinky a na otevřené dlani je nabídl svému zachránci.

Penrod si je vzal a schoval do kapsy, chlapce však nepustil. „A teď ten zbytek.“

Vyvolal tím další kvílivé protesty, ale zvedl kluka na špičky, takže se mu róba utáhla kolem krku, a vlekl jej k okraji střechy. Hoch zanařikal, ponořil ruce do záhybů chatrného šatstva, vylovil hrst stříbrňáků a hodil ji Penrodovi k nohám. Pak se rozplakal.

Slzy žen ani dětí na Penroda příliš nepůsobily, ale chlapcův pláč ho překvapil. Čekal, že takový zlodějíček bude u sebe mít sbírku drobností, peněženky a šperky, ne hrst čerstvě vyražených anglických šilinků. Zamračil se na mince, které se leskly v prachu v mihotavých stínech sušícího se prádla pověšeného na šňůrách nad jeho hlavou.

Kluk viděl, že slzami ničeho nedosáhne. Popotáhl a znovu otevřel stavidla své výřečnosti. Tentokrát mluvil o vlastní chudobě, o nemocné matce, o tom, že o ni musí pečovat. Na živobytí si vydělává tím, že provází po Káhiře vznešené cizince, jako je ctihodný efendi. Měl si samozřejmě všimnout, že Penrod není obyčejný turista, ale on, Adnan, syn Mohamedův, zná všechna tajná místa ve městě, kde se bohatý pán může pobavit. Hazard, ženy, pití, vůně opia, scény nasycené potěšením jako ze stránek *Tisíce a jedné noci*.

Penrod jím tak dlouho třásl, až chlapec znovu utichl. Přemýšlel o tom, jak mu zlodějíček ukázal hodinky bezprostředně poté, co je ukradl, o tom, jak zprvu utíkal pomaleji a po širokých bulvárech, kde ho Penrod mohl snáze sledovat, přemýšlel o výrazu jeho tváře na počátku štvance, když se ohlédl, aby se ujistil, že je mu pronásledovatel stále v patách.

Otočil se a oběma rukama zvedl hochu tak, aby se jejich obličej ocitly těsně u sebe. „Kdo ti zaplatil, abys mě okradl, Adnane?“

Dámská terasa klubu Gheziera ztělesňovala triumf elegantního stavitelství, snoubila v sobě to nejlepší z evropské a egyptské architektury a výsledkem byla chladivá a klidná rajská zahrada uprostřed odpoledního žáru. Mezi stolkami se pohybovali sloužící v zářivě bílých kaftanech, prošíváných u krku a manžet

zlatou nití, a s šarlatovými fezy na hlavách a servírovali podnosy s hořkou černou kávou, stříbrnými čajovými konvicemi a hromádkami cukrářských výrobků, které by budily závist v nejlepších pařížských hotelích. Důstojníkům a civilním hostům přinášeli míchané nápoje v orosených sklenkách chřesťících ledem, dámám pak limonádu, která chutnala sladce i kysele a byla stejně osvěžující jako koupel v pramenité vodě.

Lady Agatha zavedla Amber k dvojici nízkých pohovek v rohu zastíněném listy vzrostlých palm. Na vzdáleném konci místnosti hrálo smyčcové kvarteto uklidňující a jemnou hudbu a Amber přes šum obecné konverzace slyšela lahodné zurčení ústřední fontány, kde kamenná bohyně nalévala nekonečným proudem nilskou vodu do mělkého bazénu lemovaného mozaikou z lesklého tyrkysu.

Zatímco lady Agatha objednávala občerstvení, Amber si přidržovala kabelku na koleně a pozorovala ji. O šatech věděla snad jen to, zda se jí líbí, nebo ne, a i když se v harému naučila složitě si upravovat vlasy, nebyly to účesy, které by Káhira schvalovala. Věděla však tolik, aby poznala, že je lady Agatha oblečena přímo nádherně. Těsný stříh saténového saka naznačoval složitost i skromnost a současně zdůrazňoval křivky a vybouleniny těla. Bohatá a dlouhá sukně měla zářivě bílou barvu a šarlatový saténový pruh a krajkové lemování jí dodávaly originální nádech. Nejpozoruhodnější na jejím oděvu však bylo to, že mu lady Agatha zdánlivě nevěnovala nejmenší pozornost. Amber se nedokázala ovládnout, neustále sebou šila a vrtěla se. Korzet jí tlačil, krajka kolem krku svědila. Pořád se pokoušela tu něco uvolnit, jinde přitáhnout, ale ať udělala cokoliv, nikdy se necítila pohodlně.

Saffron, její dvojče, jí v tom vůbec nepomáhala, nebo jen málo. Nosila kšandy a dlouhé košile, které si půjčovala od manžela, když v divočině východní Afriky stopovali zvěř, a při formálních příležitostech vylovila z truhlice nějaké složitě večerní šaty, které si sama navrhla. Její róby vyvolávaly u přítomných žen závistivé a užaslé vzdechy, ale Saffron se v nich cítila stejně volně jako v cestovním oděvu. Její styl však Amber vůbec neslu-

šel. Jednou si jedny sestřiny šaty zkusila, ale když se vynořila z hotelové šatny, Saffron se bouřlivě rozesmála, až se rozškytala. A tak se Amber musela spokojit s tvorbou krejčovských salonů na Bond Street nebo v Paříži vychovaných strážců módy, kteří píchali jehly do látky v káhirské evropské čtvrti.

„Teď si konečně můžeme promluvit,“ prohlásila lady Agatha, když jim číšník přinesl limonádu, sušenky a čaj servírovaný na anglický způsob.

Amber chvíli šťastně poslouchala. Lady Agatha znala snad každý detail Penrodovy rané kariéry a Amber fascinovalo napínavé líčení jeho bojového ústupu po katastrofální kapitulaci El-Obejdu i přijetí, jehož se mu po návratu do Káhiry dostalo. Zapomněla dokonce na své nepohodlné šaty i na podezřelý smích přátel lady Agaty a na oplátku vyprávěla příběhy z pobytu v Chartúmu, vykreslila Penrodovo zajetí u Osmana Atalana a ponižující strádání, jemuž tam byl vystaven.

„A teď nás čeká svatba. Nemyslím, že by kdy existovala šťastnější žena než já.“

Lady Agatha sklonila hlavu na stranu. „Drahé děvče! Jak romantické!“ Na okamžik zaváhala. „Neměla jsem raději mlčet? Ach, kéž bych tak dokázala být zticha a nechala vás užívat si takové štěstí.“

Amber si náhle vzpomněla na kobru, o kterou kdysi zakopla v křoví nedaleko Chartúmu. Had se zvedl a zíral na ni, pohupoval nádhernou hlavou ze strany na stranu. Teď pocítila stejnou instinktivní hrůzu jako tehdy, připadala si bezmocná, ochromená děsem.

„Amber – doufám, že vás mohu oslovovat křestním jménem, má drahá –, musím se vás na něco zeptat. Jste si jistá, že opravdu znáte majora Ballantyneho tak dobře, jak si myslíte?“

„S-samozřejmě, že ano,“ zajíkla se Amber.

Hlas lady Agaty přešel v tiché předení. „To jsem ráda. Ale spoň vás nepřekvapí, co kdy řekl nebo udělal. Všechno to už určitě víte! Chápejte, když jste byla v Anglii a dohlížela na publikaci té své *vzrušující* knížky, se všim se mi důvěrně svěřil. Samozřejmě vás nemůže překvapit nic, co vám o Penro-

dovi povím, ale svědomí mi přikazuje, abych se ujistila, že je vám známo vše, co mi řekl o vaší rodině, a zejména o tragickém osudu vaší krásné starší sestry. Jmenuje se Rebecca, že?“

V následujících dvaceti minutách Agatha svým příjemným zpěvavým hlasem obrátila Ambeřin svět v hromadu trossek. Každé slovo pronikalo do dívčina naivního srdce jako dýka s čepelí vykovanou z nejlepší damascénské oceli. Když starší žena konečně domluvila a pustila její ruce, Amber okamžitě vstala. Agatha se svými sušenkami a smetanou, elegancí a uvolněností vypadala jako spokojená kočka.

„Musím... Musím už jít,“ vydechla Amber.

„To asi bude nejlepší,“ odušila Agatha ledově, aniž se obtěžovala zvednout oči, a prohlížela si dokonale upravené nehty.

Amber se otočila a jako slepá spěchala ke dveřím. Pořád nemohla pochopit, co právě slyšela, ale současně věřila každému slovu. Musí odsud vypadnout, než před všemi těmi lidmi propukne v pláč. Málem se jí to podařilo, leč znovu ji zradily módní semišové vysoké boty a těsně před vstupem do haly uklouzla na mramorových dlaždicích. Jeden z číšníků k ní neohrabaně vztáhl paži, ale opozdil se a oba se zřítili k zemi. Číšník upustil táč s prázdnými skleničkami, který držel v druhé ruce, a na podlaze zařinčelo rozbité sklo. Smyčkový kvartet přestal hrát a všichni se zájmem sledovali, jak se Amber namáhavě zvedá na nohy.

„Promiňte, omlouvám se...“ Odstrčila ruce, které se jí snažily pomoci, seběhla po schodech do jasného slunečního svitu a nasedla do prvního čekajícího kočáru. Podařilo se jí vykoktat jméno Shephardova hotelu a klesla do čalouněné sedačky.

Z terasy klubu Gheziera sledoval její odchod, doprovázený tichým, melodickým smíchem lady Agaty, výkvět angloegyptské společnosti.

Když se Penrod dozvěděl, že za to, aby mu ukradl hodinky a odlákal jej na dlouhou štvanici, zaplatila Adnanovi jistá krásná světlovlasá anglická dáma, zamrazilo ho u srdce.

Pustil chlapce a zamířil k temné šachtě schodiště, které jej dovede zpátky na ulici. Adnan posbíral z prachu mince a vydal se za ním.

„Povídala, že to má být jenom takový žert! Vy Britové máte rádi žerty, ne?“ Adnan si teď cvičil angličtinu a jeho hlas se ozýval překvapivou ozvěnou, jak sestupovali mezi stíny. Po hluku ulice zněl podivně tíše.

„Dej mi pokoj a ztrať se!“ okřikl ho Penrod, ale hoch se mu držel v patách a skákal ze schodů hned za ním. Penrod dosáhl úpatí schodiště a vyšel na hlavní nádvoří domu.

„Nedáte mě zatknout? Takové žerty máte taky rád, ne?“

Obklopil je zástup lidí, kteří předtím z ulice sledovali napínavý hon a záchranu chlapce před smrtelným pádem. Adnan obdržel několik jemných pohlavků a na Penroda se snesla záplava gratulací v arabštině, angličtině a francouzštině. V hlomozu postřehl, že ho nazývají hrdinou a zázračným bojovníkem, neviditelné ruce mu setřepávaly prach z uniformy, nadšení obdivovatelé ho chytali za zápěstí, plácali po zádech a žehnali mu. Neúnavně postupoval kupředu, až se dav před ním rozestoupil, a odbočil k velkému tržišti. Nic neviděl ani neslyšel, dokud ho kdosi nepopadl za rukáv. Netrpělivostí ztratil nervy a pozvedl zařatou pěst, aby dotěru ztrestal.

„Hej, pane, buďte na Jakuba hodný!“

Penrod spustil paži k boku. Zrak se mu projasnil a uvědomil si, že hledí do obličeje starého přítele a spojence. Jakub jej provedl přes poušť do Chartúmu a riskoval vlastní život, aby mu pomohl uprchnout z otroctví u Osmana Atalana. Penrod ho pozdravil němým pokývnutím. Jakub se mu pát-ravě zadíval do tváře a zamračil se, pak obrátil pozornost k Adnanovi, který pořád klusal Penrodovi po boku. Vypadalo to, že se zpráva o pronásledování zlodějíčka již donesla i k Jakubovým uším.

„Tys okradl *Ababdana Rijiho*? Zešílel jsi, ty malý žabáku? Proč si myslíš, že jsme ho pojmenovali *Ten*, který se nikdy nevrací?“

„Nikdo mi neřekl, jak se jmenuje,“ hájil se chlapec rozmrzele.

„Co s ním mám udělat, pane?“ zeptal se Jakub. „Hodit ho do řeky? Nechat ho zavřít do žaláře? Jestli ho tam nesežerou spoluvězni, udělají to švábi.“

„Sežeň mu poctivou práci, pokud jí bude schopen,“ poradil mu Penrod. Hlas mu zněl ochraptěle, prázdně. „Ale teď mi dejte pokoj. Oba.“

Majitelé obchodů po obou stranách ulice ho zdravili pozvednutými kávovými šálky, ale Penrod si jich nevšímal. Odstřikoval nabízené štůčky hedvábí a vzpomínal na poslední noc, kterou strávil s lady Agatou. Stalo se to před pouhým měsícem, když Amber pobývala v Anglii. Agatha navrhla, aby si spolu vykouřili dýmku opia, a on, malátný po předchozím milování, souhlasil. S potěšením ji tehdy pozoroval, jak se jí pod hedvábným županem pohupovaly těžké bělostné prsy, když pečlivě připravila drogu a nacpala hnědou kuličku do hlavičky dýmky. Podle jeho názoru lidé opium přeceňovali, přestože musel uznat, že navodilo příjemnou otupělost a vzájemné laskání po něm získalo pomalejší a smyslnější tóny. Pod vlivem drogy si beze spěchu vychutnával zralé, plné tělo. Ale potom... Co se stalo potom? Leželi vedle sebe v chladivém stínu, popíjeli jemný starý koňak a on jí vyprávěl o svých dobrodružstvích v Chartúmu, o tom, jak svedl nejstarší dceru Davida Benbrooka Rebeke, kterou zbavil panenství stejně snadno, jako kdyby v zahradě utrhl ze stromu zralý fík. Prozradil Agatě, jak později zjistil, že se Rebecca milovala s Ryderem Courtneym, a necítil k ní už pak žádné závazky. Potom se Rebecca spustila i se samotným Mahdíem a po jeho smrti se kurvila s Penrodovým úhlavním nepřítelem Osmanem Atalanem. Skutečně použil slovo „kurvila“? Ano, použil.

Vracel se po bulváru k ostrovu Zamalek a ke klubu Gheziera, ale kráčel jako slepý a zvuky kolem sebe vůbec nevnímal. Dokázal myslet pouze na onu noc, kdy mluvil s lady Agatou a všechno jí řekl. Jak mohl být takový hlupák! Věděl, že Agatha je jako žárlivý had, ale droga mu osudově rozvázala

jazyk. Samozřejmě si uvědomoval, že se Rebecca stala konkubínou jen proto, aby zachránila vlastní a sestřin život, ale lady Agatě se o tom ani nezmínil, natož aby situaci vysvětlil. Místo toho prohodil: „Ať si Osman Atalan nechá tu děvku, já si vezmu panenskou nevěstu.“ Vyschlo mu v ústech. Zachvěla se lady Agatha, když to řekl? Škubla sebou? Pravděpodobně ano. Možná stále chovala naději, že se za Penroda vdá – než bez rozmyslu utrousil tu osudnou pitomou poznámku. Krátce nato se Amber vrátila do Káhiry, aby se svým dvojčetem oslavila narozeniny. Zářila radostí nad úspěchem své knihy, díky ní rázem zbohatla a získala vlastní peníze, a kromě toho hořela láskou k Penrodovi. Oznámili své zasnoubení a Penrod se neobtěžoval lady Agatu informovat.

Došel téměř ke klubu a sevřel v ruce zachráněné hodinky. Zlato na dotek studilo. Vyrytý nápis znal nazpaměť, nemusel se na něj dívat. *Penrodovi navždy Amber*. Prosté, nesmělé vyjádření. Možná lady Agatha nechtěla Amber říct nic pohoršlivého, třeba byla jen zvědavá. Může se stát, že je najde obě u stolu zabrané do hovoru o módě a přípravách na svatbu a jediný trest, který jej za indiskrétnost stihne, bude potutelný, svůdný úsměv bývalé milenky. Přidal do kroku a drobnou plamének naděje se rozhořel silněji, i když Penrod podvědomě tušil, že ta naděje je falešná.

Saffron Courtneyovou, rozenou Benbrookovou, již Káhira unavovala. Trvalo jim dva týdny, než do města došli – cestovali přes Etiopskou vysočinu na tvrdohlavých oslech, potom parníkem z Džibuti přes Rudé moře do Suez a odtamtud do Káhiry. Když pominulo prvotní radostné vzrušení ze setkání s Amber, Saffron zneklidněla a začala se nudit. Kdyby zde měla ateliér, domov, život by byl snesitelnější, ale zavrhaná v hotelu uprostřed města neměla čím vyplnit prázdné dny. Ryder byl od rána do večera mimo a Penrod brával Amber do toho pitomého klubu Gheziera. Rydera Courtneyho neuznali za hodna členství, a Saffron proto odmítala se k tomu

místu byt jen přiblížit. Penrod, který v klubu samozřejmě hrál pólo, vždycky bral Amber na malý ostrůvek, kde klub stál. Saffron si posměšně odfrkla. Dokonce i tamější zahrada vypadá jako někde u anglického venkovského sídla. Blbci. Proč vlastně jezdit do Afriky, když chcete předstírat, že pořád žijete v Chelsea?

Káhirské bazary, tržiště a úzké uličky si však zamilovala. Líbilo se jí, jak balkony starých domů, visící tak blízko, že se na nich ženy mohly nad hlavami chodců vyměňovat nejrůznější tajemství, zjemňují světlo, s radostí si prohlížela naskládané sošky bohů z lesklého kovu, hromady datlí a mandlí i otevřené pytlíky s červeným a žlutým kořením. Často vycházela z hotelu a malovala, co viděla, ale brzy ji obklopil dav zvědavců, strkal do ní a znemožňoval jí práci. Jednou se oblékla jako chlapec a vyrazila s náčtníkem do ulic. Obrázky, jež toho dne nakreslila, ji naplnily uspokojením, ale i Ryderovy přátele vyděsila představa, že se evropská žena prochází po městě v mužském oděvu, a přiměli ji ke slibu, že už to nikdy neudělá. V luxusním apartmánu Shephardova hotelu mohla malovat pouze zátiší: misky s ovocem a květinami, což ji velmi popuzovalo. A když Ryder její rozpracovaný obraz ohodnotil výrazem „moc pěkné“, hodila po něm několik pomerančů.

Těhotenství jí k dobré náladě také nepřispívalo, často trpěla nevolností. Když jí Ryder naznačil, že by se ve městě mohli zdržet o několik měsíců déle, než připraví vše potřebné pro svůj další podnik, žalostně se rozplakala. Nepatřila k ženám, které často roní slzy, a tento incident ji překvapil stejně jako Rydera. Řekl něco v tom smyslu, že by si mohli pronajmout dům, něco malého a mimo evropskou čtvrť, aby se Saffron necítila tolik spoutaná, ale jí v té chvíli již bylo tak špatně a cítila se tak zoufale, že ani nepoznala, zda to manžel myslí vážně. Členové klubu Gheziera by zřejmě takovou volbu sídla neschvalovali, Saffron je však v duchu poslala k čertu. Ve vlastním domě bude moci přijímat a hostit manželovy arabské přátele a jistě se jí podaří přemluvit jejich děti, aby jí

stály modelem. Okusovala si nehty a upínala se k naději, že to Ryder opravdu myslel vážně. V dané chvíli však měl v hlavě jiné starosti.

Asi před rokem při lovu horské nyaly v kopcích východně od Adrigatu objevil náznaky přítomnosti velkého ložiska stříbrnosné rudy. Odebral několik vzorků a odeslal je puncovnímu úřadu Kapské kolonie. A když se jim podařilo utéct z Chartúmu a dostali se ke dvoru císaře Jana v Etiopii, čekala na ně úřední zpráva, která potvrzovala výskyt bohaté stříbrné rudy. Saffron a její manžel se stali oblíbenci habešského císaře. Ryder panovníka informoval o obnovené aktivitě der-visů při hranicích říše, zatímco císařovna si ze Saffron udělala svým způsobem osobní hračku a hrdě nosila šaty, které pro ni dívka navrhla.

Manželé získali všechna potřebná povolení, přistoupili na požadavek, aby část vytěženého stříbra putovala do císařské pokladnice, a vyslali agenty pověřené nákupem pozemků a vyjednáváním s místními náčelníky. Saffron věděla, že manžel od té doby nemyslí na nic jiného než na šťastný nález a na to, jak ho nejlépe využít. Teď se ocitli v Káhiře a Ryder trávil každou minutu s baňskými inženýry a odborníky na metalurgii.

Saffron věděla, že manžel miluje vrchovinu v oblasti Tigraj. Krajinu tvořila úžasná série náhorních planin a hlubokých údolí, z nichž se tu a tam zvedaly prastaré kostely vsazené do skal a kláštery uhnížděné na nejvyšších vrcholcích, dostupné jen pomocí vratkých provazových žebříků. Podobně jako na poušti tam přes den panovalo spalující horko a v noci chlad, ale krása vysočiny dalece překonávala strohou velebnost Sahary. Žírné louky po deštích zářily svěží zelení a poskytovaly domov četné zvěři, exotickým ptákům a nádherným květinám s převládající purpurovou a bílou.

V období sucha se krajina oděla do hávu barvy lví kůže a tu a tam se zjevily vesnice jako smaragdově zelené ostrůvky. Žili v nich farmáři, kteří odměřovali své bohatství počtem přátel a kusů dobytka a byli vynikajícími vypravěči a nada-

nými zpěváky, dědicové kultury bohaté na mýty a záhady. Budoucí důl měl vyrůst v izolovaném, neobydleném údolí pět kilometrů od nejbližší vesnice a Saffron se již nemohla dočkat, až se tam spolu s manželem usadí. Každou noc, když se pomilovali, Rydera žádala, aby jí znovu všechno podrobně popsal a vysvětlil každý detail, jak bude rozložen tábor, kde budou pěstovat zemědělské plodiny a chovat domácí zvířata, kde budou stát boudy dělníků a budovy, které budou potřebovat ke zpracování a úpravě rudy. Po letech obchodních cest po celé Africe toužil Ryder zbudovat něco trvalého. Věřil, že důl mu vynese velký majetek, ale chtěl také přinést bohatství lidu Tigraje. Často spřádal plány, jak z místních obyvatel vycvičí důlní a hutní techniky, mluvil o tom, že výnosy dolu ochrání domorodce před ranami osudu, před následky hladomoru nebo války.

Saffron si neuměla představit větší štěstí než mu pomáhat, vychovávat jejich děti současně s tím, jak se důl bude rozšiřovat a vzkvétat, a zoufale toužila, aby tato vzrušující budoucnost začala co nejdříve, pokud možno hned. Takový podnik však vyžadoval spoustu plánování. Ryder hodlal najmout několik amerických a evropských báňských odborníků. Potřeboval muže se zkušenostmi s prací v izolovaných oblastech daleko od civilizace, a tak začal pátrat po veteránech velké stříbrné horečky v Comstocku v západním Utahu. Potřeboval rovněž čas na shromáždění technického vybavení ke zpracování a úpravě rudy.

O detaily strojího zařízení se Saffron příliš nezajímala. Když Ryder začal mluvit o rtuti, amalgamačních pánvích, nakladačích, dopravnících a drtičích, přestala ho poslouchat. Všechno jí připadalo strašně drahé, masivní a těžké a lámala si hlavu, jak takový náklad do hor dopraví, naprosto však důvěřovala manželovým schopnostem všechno dokonale zařídit. Přála si jen, aby o tom nemluvil tak dlouho.

Slova kolem ní plynula a Saffron zatím zasněně hleděla z okna. Proto to byla právě ona, kdo spatřil Amber, jak se vrací z ostrova Zamalek do hotelu. I z ostrého úhlu poznala,

že se její sestře něco stalo. Ucítla lehké sevření u srdce. Vyskočila ze židle, okamžitě zapomněla na vlastní starosti a spěchala do Ambeřina apartmánu.

U brány klubu se Penrod zeptal na svou snoubenku. Slečnu Benbrookovou všichni sloužící dobře znali – není divu, kdo by si nezapamatoval anglickou dívku, která vypadala jako květina, jež vyrašila po prvních deštích, a také plynně ovládala klasickou arabštinu, takže se v její přítomnosti cítili jako básníci. Podle přimhouřených očí a stručných odpovědí Penrod poznal, že Amber rozhodně neodcházela šťastná, a oni, její obdivovatelé a zastánci, to kladli za vinu jemu. Ať si myslí, co chtějí. Zrovna když kladl další otázky, procházel kolem kapitán Burnett. Zastavil se u Penroda a zapálil si cigaretu. Plamínek zápalky se lehce zhoupl.

„Slečna Benbrooková už zase utekla, Ballantyne,“ prohodil ospale. „Pila čaj s lady A., ale potom se najednou zvedla a jako by před něčím prchala. Moc divné.“ Kapitán vyfoukl do horkého odpoledního vzduchu oblak šedomodrého kouře a sám pro sebe se zasmál. „Cestou ven se málem vrhla do náruče jednomu arabskému sluhovi. Sice jste ji osvobodil z harému, ale řekl bych, že starých zvyků se člověk zbavuje jen těžko!“

Penrodova ruka sjela k rukojeti šavle, ale kolemjdoucí poručík Butcher vzal našťěstí Burnetta za loket a odtáhl ho.

„Drž zobák, ty pitomče,“ sykl na přítele a otočil se k Penrodovi. „Omluvte ho, majore, seděl dlouho na přímém slunci.“ S poníženým úsměvem se uklonil a rychle odváděl Burnetta do stínu.

Penrod se za nimi chvíli díval, pak nasedl do první drožky v řadě a stroze přikázal vozkovi, ať ho zaveze do Sheppardova hotelu. Kočár se rozjel s prudkým šklubnutím a Penrod by se vsadil, že to kočí udělal schválně.

Když sluha uvedl Penroda do obývacího pokoje Ambeřina apartmánu, jeho snoubenka tam seděla samotná. Drobný obličej měla velmi pobledlý, ale chovala se klidně. Až příliš klidně. Amber neměla nikdy daleko k úsměvu a byla pozorná a duchaplná pozorovatelka světa kolem sebe. Penrod si teprve nyní, když ji uviděl s výrazem tak prázdným, jako by její obličej vytesal sochař z mramoru, uvědomil, jak moc na ní miluje veselý temperament, nadšení pro život, které dávala na odiv stejně jako jiné ženy své šperky. Šperky... Koutkem oka postřehl diamantový třpyt: zásnubní prsten, který jí zcela nedávno dal, jednoduchý kroužek zdobený po obvodu drobnými, ale dokonale vybroušenými diamanty, ležel na stolku z růžového dřeva před prázdným krbem. Nekoupil ho osobně, ke klenotníkovi poslal Jakuba a sám se na šperk sotva podíval, ale dobře si pamatoval dívčin výraz, když jí ten kroužek navlékl na prst – zářila štěstím.

„Majore Ballantyne, vezměte si prosím ten prsten. Naše zasnoubení je zrušeno,“ oznámila monotónně, bez nejmenšího náznaku emocí.

Penrod se přinutil ke shovívavému, láskyplnému smíchu a vztáhl k ní ruce. „Drahá holčičko, netuším, jaké jedovatosti ti ta ženská navykláдалa, ale moc tě prosím, zapomeň na ně. Agatha podplatila toho malého kapsáře, aby mě okradl, a ona tak získala možnost promluvit si s tebou o samotě a očernit mě. Žárlí, nic jiného v tom není.“

Amber rychle ustoupila tak, aby se mezi nimi ocitl kávový stolec. „Já vím, Penrode. Byla tvojí milenkou, vid’?“

Neodpověděl a paže mu klesly k bokům.

„Myslela jsem si to,“ pokračovala dívka. „Ať už z ní mluvila žárlivost, nebo ne, věřím, že vše, co mi řekla, bylo pravdivé. Kdyby lhala, určitě by ji ten rozhovor tak netěšil. Proto si tě nemůžu vzít.“

Jen málokdy v životě pocítil Penrod strach, ale teď se zachvěl. Potlačil obavy.

„To je absurdní.“

„Absurdní? Svedl jsi mou sestru Rebeku, nebo ne?“

Zlostný tón v něm vyvolal hněv. „Ano. Svést tvou sestru, má drahá, bylo docela snadné. Měl ji i Ryder Courtney, než ji strčili do harému. Můžu tě ujistit, že pro to místo měla přirozený talent.“

„Ty zvíře! Rebecca mi zachránila *život*! Kdyby mě nechránila...“ Opřela se rukou o krb a odvrátila se od Penroda. Viděl, jak se jí drobná ramena chvějí zoufalou snahou ovládnout emoce. „O vztahu své sestry a pana Courtneyho vím, takže jsi mi neřekl nic nového. Ryder Courtney je lepší než ty. On se s tím Saffron svěřil. Cítil, že by jeho snoubenka měla před svatbou všechno vědět. A předtím požádal Rebeču o ruku, ale ona ho odmítla, protože doufala, že se k ní vrátíš. Ryder Saffron všechno řekl, protože je dobrý člověk, ne jako ty a ti tvoji pitomí kamarádi v tom pitomém klubu, kteří tě pokládají za bůhvíjak mimořádného hrdinu. Důstojníci a gentlemani? K smíchu. I v harému byla lepší morálka!“

Penrod promluvil ledovým tónem: „Vrátil jsem se. Vrátil jsem se pro vás obě.“

„Ale v té době ses už pevně rozhodl, že se s ní neoženíš, vid', Penrode? Protože by pro tebe znamenala jen přítěž, nemám pravdu? Vsadila bych se, že se ti ulevilo, když ses dozvěděl, že s námi nepůjde, že raději zůstane v rukou toho netvora Osmana Atalana, aby chránila své dítě. A udělala všechno, co mohla, aby ochránila *i mě*. Zachránila mě, Penrode. A ty vlezeš do postele té zmije lady Agaty a opovázíš se označit mou sestru Rebeču za kurvu.“ Vůbec se nesnažila zakrýt znechucení.

Pokusil se o klidnější tón. „Rebeka se mi oddala. Zcela dobrovolně. To jsem si měl s potěšením uvázat na krk konkubínu? Ale je mi jasné, Amber, že ty jsi v podstatě ještě dítě a nemůžeš těmto věcem rozumět. Přiznávám, byl jsem rád, že tam zůstala. Kdybych se s ní musel oženit, zničil bych si kariéru. A teď měj rozum, hlupáčku můj, a nasad' si zase ten prstýnek.“

Při řeči se mírně odvrátil, aby před ní skryl emocionální bouři. Když se otočil zpátky, hleděl do hlavně revolveru Wobley. Ambeřina ruka se ani nezachvěla a ukazovák spočíval na spoušti.

„Vy, majore Ballantyne, jste nikdy nebyl hoden dotknout se vlásku na hlavě mé sestry. Nebyl jste hoden lízat prach z jejích nohou. A nejste hoden ani mě. Byla jsem blázen, když jsem z vás smývala špínu, zatímco jste umíral zmučený krutým Osmanem Atalanem? Byla jsem blázen, když jsem zabila toho dervíše, který se v Chartúmu u řeky chystal rozseknout vás vejpůl? Myslíte si snad, že i teď jsem blázen?“
Palcem natáhla kohoutek revolveru. David Benbrook naučil všechny své dcery dokonale zacházet se zbraněmi.

„Vypadněte z tohoto pokoje, majore Ballantyne, nebo bohu přísahám, že vás kvůli Rebece na místě zastřelím.“ Hleděla na něj s výrazem naprostého pohrdání. Byla odvážná, krásná a nesmiřitelná.

Penrod se zhluboka nadechl a uklonil se jí. „Vidím, že už ses rozhodla, a nic, co bych ti mohl říct, tě nepřesvědčí změnit názor. Opustím tě tedy s nejuvěřejším přáním všeho dobrého. Buď v životě šťastná.“ Vyšel z pokoje a klidně za sebou zavřel dveře.

Amber sklonila zbraň, opatrně povolila kohoutek a vyjmula z bubínku náboje, jak ji to otec naučil, než uložila revolver do pouzdra na krbové římse. A potom ji konečně opustily síly. Klesla na kolena a tiše se rozplakala.

Penrod poněkud prkenně sestoupil po širokém mahagonovém schodišti do hotelové haly. Nemyslela to vážně, opakoval si v duchu. Byla rozrušená. Agatha jí připravila pořádný šok, ale jakmile bude mít dost času zamyslet se, vrátí se k němu. Nikdo se o tom nemusí dozvědět. Než zapadne slunce, bude na něj v klubu nebo v jeho domě čekat vzkaz od Amber.

Jen se vyleštěnou holínkou dotkl mramorové podlahy v hale, zaslechl, jak ho kdosi volá jménem. O bar se opíral Ryder Courtney, obklopený svými hornickými kumpány. Byl to vysoký muž s širokými rameny, hustými, věčně rozčuchanými černými vlasy a temně opálenou pokožkou. Zatímco všichni ostatní Angličané ve městě nosili buď uniformu, nebo vysoký škrobený límeček a vázanku, Ryder se

oblékal se svou obvyklou lhotejností k požadavkům zvyklostí a módy. Kolem krku si uvázal volný šátek a na sobě měl dlouhý kožený cestovní plášť. Zdálo se, že mu na botách stále ulpívá prach habešské vysočiny.

„Ballantyne, pojď si s námi připít! Sehnali jsme si se Saffy dům. Naše ženy budou moci klábosit o svatbách a dětech, a až se začnou hádat, Saffy a já vyrazíme do Aksúmu. Budeme tam dolovat stříbro a tito vynikající pánové mi poskytnou své zkušenosti a seženou potřebný materiál. Pojď si připít na nejnovější podnik Courtneyových.“

Penrod překonal třemi dlouhými kroky vzdálenost, která jej dělila od baru, popadl Courtneyho za límec a přitáhl si jeho obličej ke svému.

„Tos nemohl o své sestře držet hubu?“ vyjel na něho.

Ryderovi zmizel úsměv z tváře. Opatrně odložil sklenku na barový pult a klidně si Penroda přeměřil. „Přiznal jsem své manželce, co se stalo mezi mnou a Rebekou, jestli myslíš tohle. Saffy měla právo to vědět. Pokud jsi ty Amber lhal a ona se to dozvěděla, je to tvůj problém, vojáku.“

Muži kolem nich postřehli v Ryderově temném vrčení nepokrytou hrozbu. Vzali své drinky a ustoupili do diskrétní vzdálenosti.

Penrod cítil, jak v něm rozkvétá zloba jako temný květ zla. „Děláš jenom ostudu, Courtney. Kvůli tobě se stydím, že jsem Angličan. Vylít si srdce ženské! No, podařilo se ti to. Amber mi oznámila, že si mě nevezme. Dá se tedy předpokládat, že spolu něco máte.“

Ryder bleskurychle zvedl obě ruce mezi Penrodova předloktí a explozivní silou širokých svalnatých paží se osvobodil ze soupeřova sevření. Penrod zavrával a ustoupil. Ryder nahnul ramena a mírně poklesl v kolenou, připravený udeřit. Jeden z číšníků, který leštil sklenice, se zastavil uprostřed pohybu a s otevřenými ústy zíral na dvojici u baru. Jeho očividně zkušenější kolega okamžitě rozpoznal hrozící výbuch a rychle sundával ze skleněných polic za barem láhve s lepšími značkami šampaňského a schovával je do bezpečí pod mahagonový pult.

„Amber je slušná dívka, lepší, než si zasloužíš, a pokud bude chtít, vždycky najde u mě a u Saffy domov. Když nic jiného, na vysočině bude dýchat čistší vzduch než v bažině tvého klubu.“

Penrod se na něho vrhl. Ryder byl mohutnější a útok čekal, ale na okamžik jej ochromil vražedný vztek, který postřehl v soupeřových očích. Penrod mu zasadil zničující úder do brady. Ryder cítil, jak mu v hlavě vybuchla bolest jako rozžhavený blesk a s úžasem si uvědomil, že se ho Penrod chystá zabít holýma rukama. Odblokoval soupeřovu levačku a soustředil všechny síly do úderu na ledviny. Ta rána by zpomalila i sloního býka – zvedla Penroda do vzduchu a mrštila jím do pyramidy skleniček na šampaňské. S hlasitým řinkotem se roztříštily, na mramorovou podlahu se snesly závěje skleněných střepů. Avšak Penrod jako by úder vůbec necítil. Zachytil se o mosaznou trubku, která jako zábradlí lemovala barový pult, opřel se o ni a vyrazil nohou proti soupeřovu hrudníku. Kopanec vyrazil Ryderovi dech a srazil ho dozadu. Penrod hrábl po sifonové láhvi ze zpevněného skla a rozmáchl se, aby udeřil soupeře do spánku. V sále zaječela jakási žena. Ryder se pohotově sklonil a uhnul, ale láhev ho zasáhla do čela. Z tržné rány se vyvalila krev a zalila mu oči, ale svěřil se instinktům a jeho levý hák neomylně našel cíl. Vyrazil soupeři improvizovanou zbraň z ruky a láhev se odkutálela po podlaze, ale Penrod po něm skočil jako lev útočící na buvola. Ryder ztěžka dopadl na záda a cítil, jak se mu soupeřovy ruce sevřely kolem hrdla. Uvolnil si levou ruku, bušil Penroda do žeber a vnímal, jak pod zařatou pěstí praskají kosti, ale tlak na krku neochaboval. Podíval se Penrodovi do očí a viděl v nich zabijácký vztek masožravé šelmy. Vůbec poprvé v životě se Ryder Courtney obával, že nastala jeho poslední hodina. Před očima se mu míhaly temné skvrny a uvědomoval si, že ho opouštějí síly.

Svět kolem nich náhle jako by explodoval. Ryder vytřeštil oči – křišťálový lustr, který visel z vysokého stropu nad nimi, jim padal přímo na hlavu. Barmani uskočili a kryli se.

Penrod zachytil soupeřův pohled a povolil sevření. Oba muži si zakryli hlavu rukama a odkutáleli se z cesty. A v tom okamžiku se třpytivá masa roztržila o černé a bílé mramorové dlaždice a Rydera zasypala kaskáda střepin. Otočil se a spatřil svou manželku. Přes předloktí jí ležela zalomená brokovnice, z níž před okamžikem vystřelila ke stropu. S ústy sevřenými do tvrdé linie pozorovala Penroda a medově zbarvené oči se jí blyštěly, jako kdyby se v nich odrážel odlesk každého střepu z rozbitého lustru. Naprosté ticho přerušil praskot skla, jak se jeden z barmanů zvedl z úkrytu, aby se podíval, co se stalo. V levé ruce pořád držel utěrku.

Ryder se opatrně postavil, odkašlal si a pohladil si pohmožděný krk. V ústech cítil chuť vlastní krve, sladkou a kovovou, ve vzduchu se vznášel pach rozlitého alkoholu. Odvázal si šátek a přitiskl ho na rozbité čelo.

„Omlouvám se za vyrušení, majore Ballantyne, i vám, pánové,“ prohodila Saffron břitce. Ryderovi kamarádi se na ni chabě usmáli. „Ale ráda bych si promluvila se svým manželem v soukromí. Budete tak laskaví a omluvíte nás na chvilku?“

Penrod vstal a oprášil si z pláště střepiny, pak si dlaní shrnul světlé vlasy z čela. Ruka se mu slabě třásla a žár zvířecího vzteku v očích pohasl.

„Samozřejmě, paní Courtneyová. Přeji vám oběma hezký den.“ Uklonil se jí a dostalo se mu krátkého pokývnutí, pak se otočil a vyšel z hotelu.

Otevřely se dveře na konci baru, označené tabulkou s nápisem *Manažer*, a vyšel z nich Evropan středního věku a drobného vzrůstu. Ukázal na rozbitý lustr a ústa se mu pohybovala, jako by chtěl něco říct, ale nevydal ani hlásku.

„Promiňte ten nepořádek, pane Simpsono!“ zahlaholila Saffron vesele. „Připište nám to na účet.“ Zadívala se na manžela, jemuž jeden kumpán právě podával nedopitou skleničku, a naklonila hlavu na bok. „Tak mě teď napadlo, Rydere, že bych si měla rychle promluvit s Amber. Uděláš si potom na mě čas? Bude to jen krátký rozhovor.“

„Samozřejmě, drahá.“

„Děkuji.“ Odkráčela s brokovnicí stále zavěšenou přes předloktí. Díval se za ní a obdivoval houpavý pohyb boků a stehén pod dlouhou hnědou sukni. Nedokázal tomu pohledu odolat.

„Mýlím se, když se domnívám, že se sňatek Penroda a Amber nekoná?“ zavolal za ní.

Než odpověděla, došla k úpatí schodiště. „Ta domněnka je zřejmě správná.“

„Sehnal jsem pro nás dům, Saffy.“

Ohlédla se po něm přes štíhlé rameno a její pohled zazářil přes třpytivé trosky hotelového baru. „Musím uznat, že se ti povedlo dokonalé načasování, lásko moje.“

Po těchto událostech již nikdo z vyšší třídy angloegyptské společnosti slečnu Benbrookovou ani paní Courtneyovou neviděl. Všichni věděli, že se stále zdržují ve městě a že zasnoubení majora Ballantyne se slečnou Benbrookovou bylo zrušeno, ale na pólovém hřišti ani na přehlídkovém prostranství se už Amber ani jednou neukázala. Některým její přítomnost chyběla, jiní se domnívali, že major Ballantyne měl vlastně štěstí. To, jak se okázale chlubil obnoveným vztahem s lady Woodfordeovou, sice nebylo zrovna vkusné, ale lady Agatha byla krásná a bohatá, pravá aristokratka, takže ať udělala cokoli, nikdo nic nenamítal.

Pan Simpson, manažer Shepheardova hotelu, předložil po několika dnech účet za rozbítý lustr. Ryder sice zaskřípal zuby, ale bez protestů zaplatil.

Dům, vznešeně pojmenovaný Courtney House, se rychle změnil v živý a veselý domov. Vzduchem se nesly ženské hlasy štěbetající anglicky a arabsky a občas i v severoetiopské tigrajštině a amharštině. Saffron a Amber si mezi pestrým obyvatelstvem Káhiry snadno našly učitele jazyků. Saffron si v jedné místnosti zřídila ateliér a malovala v něm naplněna pocitem štěstí, protože ranní nevolnosti pominuly a břicho se jí úhledně zaoblovalo. Dvakrát své obrazy zabalila a poslala je rodinnému právnímu zástupci Sebastianu Hardymu do Londýna. Obdržela

od něj dopis plný komplimentů a později řadu výstřižků z nej-různějších časopisů, které se pochvalně vyjadřovaly o výstavě jejích maleb, uspořádané v londýnské Cork Street. Během týdne se prodala všechna plátna. Právník rovněž informoval Amber, že divadlu Haymarket udělil souhlas s uvedením dramatisace její knihy *Otroci Mahdího*. Hra se stala senzací sezóny a bankovní účet Benbrookova trustu utěšeně narůstal.

Rydera viděla dvojčata jen málokdy. Buď se zdržoval v docích, kam připlouvalo objednané zboží z různých evropských továren, nebo seděl ve své kanceláři a psal dopisy. V létě roku 1887 se mu konečně podařilo sehnat muže, které potřeboval, a v Suezu shromáždil obrovský náklad důlního vybavení, připravený k přepravě do přístavu Massawa u Rudého moře, odkud bylo do Tigraje nejbližší. Britové přenechali kontrolu nad Massawou Italům, aby zabránili šíření francouzského vlivu k Rudému moři. Třeba říci, že toto rozhodnutí habešského císaře značně rozladilo. V lednu toho roku vojenská jednotka pod velením jednoho z nejdůvěrnějších císařových pobočníků Ras Aluly zmasakrovala v Dogali pět stovek italských vojáků – Alula se domníval, že Italové pronikli příliš hluboko na habešské území. Nyní však v oblasti vládl křehký mír a Ryder věřil, že s trochou diplomacie dokáže přepravit svůj náklad přes italské území do hor, kde hodlal dolovat. Čekal pouze na narození dítěte, aby mohl v září, po skončení údobí dešťů, vyrazit na cestu.

9. srpna porodila Saffron zdravého chlapečka, jehož pokřtili jménem Leon. Amber mu samozřejmě šla za kmotru a Sebastian Hardy přijal čest stát se chlapcovým kmotrem a ke křtu mu z Londýna poslal nádherný džbán z ryzího stříbra. Saffron se po porodu rychle zotavila a koncem měsíce byli konečně připraveni opustit Káhiru.

Tři muži, kteří hráli karty v salonu parníku *Iona*, jenž směřoval ze Suezu Rudým mořem na jih k Massawě, vypadali jako bratři. Všichni na sobě měli hodně obnošené, ale pečlivě

vyspravené cestovní oděvy z kůže a vybledlého tvídu, které nesly známky dnů na žhavém slunci a nocí ve volné přírodě. Všichni tři byli urostlí a svalnatí jako lidé, kteří si na živobytí vydělávají tvrdou prací. Ani jeden nebyl hladce oholený a občasně kletby, doprovázející štěstí či smůlu v kartách, napovídaly, že nejsou zvyklí na zdvořilou společnost. Většina ostatních pasažérů první třídy – vesměs manželky důstojníků, diplomaté a pár obchodníků – se jim vyhýbala a kout salonu, kde seděli, byl po dobu plavby mlčky uznáván jako vyhrazený zmíněné trojici.

Kdybyste si však dali tu práci a prohlédli si ty tři muže pozorněji, poznali byste, že si nejsou navzájem tak podobní, jak se na první pohled zdálo. Jeden z nich byl o několik let starší než ostatní dva. Krátký plnovous a černé vlasy mu již hojně prokvetly stříbrem a obličej brázdily četné hluboké vrásky. Přesto měl nejmohutnější ramena a ostatní dva se k němu chovali s přátelskou úctou. Jeden ze zbylé dvojice byl štíhlejší a zpod čupřiny hustých zrzavých vlasů pod kloboukem se sklopenou střechou hleděly oříškově hnědé oči. Čas od času přerušil hru, vytáhl z kapsy odřený v kůži vázaný zápisník a špačkem tužky si načmáral pár poznámek. Poslední z trojice, světlovlasý muž s kůží spálenou po letech pobytu pod širým nebem do téměř šarlatového odstínu, při každém přerušení otráveně zabručel. Nebýt zjizvené pravé tváře, byl by to docela hezký chlapík, ale jizvy mu – spolu s páskou přes oko – dodávaly vzhled bájně příšery.

„K čemu si furt děláš ty poznámky, Rusty?“ zavrčel. „Jestli si chystáš nákupní seznam, klidně na něho zapomeň. Co do teď nemáš, bez toho se budeš muset obejít. V Massawě není nic než osli a ženský. Všechny osly už vykoupil pan Courtney a ženský si nemůžeš dovolit.“

Hubeňour, který se jmenoval Matt „Rusty“ Tompkins, dopsal poslední slovo a schoval notes do kapsy pláště.

„Jsou to jenom nápady, Patchi, nic jiného,“ opáčil zpěvavým irským přízvukem. „Věci, o kterých chci mluvit s panem Courtneym. Jestli máme zpracovávat stříbrnou rudu v divoké

pustině, kde je jen polovina vody, kterou bych potřeboval, a vůbec žádná kvalifikovaná pracovní síla, je třeba si všechno pořádně promyslet. A mně se nejlíp přemýšlí, když si to zapíšu.“ Znovu vzal do ruky karty a poškrábal se na nose. „Zvyšuju o dva.“

„Rovnám a zvedám o dva,“ opáčil prošedivělý vousáč. „A ty, Rusty, si zapisuj, kolik poznámek chceš, ale neměl bys o našem podniku mluvit takhle veřejně.“

Rusty se rozhlédl po prázdném salonu a pokrčil rameny. „Tady nejsme v Utahu, Dane. Pochybuju, že by tu někdo popadl krumpáč a hnal se za námi. Courtney mu trvalo kolik měsíců, než sehnal všechna povolení, a to mluví tou divoškou hatmatilkou. Každý, kdo by se za námi pustil, by skončil s oštěpem v břiše sto mil od místa nálezu.“

„Skládám to,“ řekl Patch, pohodlně se opřel, škrtl sirkou a zapálil si nedokouřený doutník. „Připouštím, že máš asi pravdu, Rusty. Ale Dan určitě také. Pouštět si pusu na špacír ničemu neprospěje. Dokud tu nikdo není, povím za sebe jen tolik, že mi ten podnik tam nahoře v kopcích připadá trochu podezřelý. Uznávám, Courtney je férový chlap a rychle se učí, ale o dolování toho moc neví. A zatím je jediný, kdo to naleziště viděl.“

„Vložil do toho svý prachy.“ Rusty pokrčil rameny a znovu si prohlédl karty, které držel v ruce. „Zvedám ještě o dva, Dane. A domnívám se, že Courtney v tom podniku utopil poslední cent. A já mám rád chlapy, kteří sázejí pořádně vysoko.“

Dan hned neodpověděl, jeho pozornost upoutal jakýsi pohyb venku. Vzápětí se všichni tři otočili a sledovali Saffron Courtneyovou a Amber Benbrookovou, které v družném hovoru prošly kolem velkých oken salonu. Nakláněly k sobě hlavy tak těsně, až se zdálo, že se při závanu větru od moře Saffronina zlatohnědá hříva propletla s Ambeřinými světlejšími loknami. Každému z trojice mužů uklouzl povzdech.

„Radil jsem mu, ať nechá ženy v Káhiře, i to mimino,“ zabručel Patch. „Budou s nima akorát problémy, nic jiného.“

Tisíc mil od civilizace...“ Vyfoukl oblak doutníkového kouře a s uspokojením znalce dodal: „Ne že by na ně nebyl hezký pohled.“

„Zvedám o pět.“

„Rovnáám,“ oznámil Rusty. „Já mu říkal to samé. Vysmál se mi a prohlásil, že jeho žena by za ním šla, i kdyby jí to nakrásně zakázal. A pro jednu to té dívence nemám za zlé. Získala si mě, když přenačila výzdobu v Shephardově hotelu.“

Dan vyložil karty. „Full house, esa a desítky.“

Rusty vztekle mrštil kartami o stůl. „Zatraceně, copak ty nikdy neblufuješ, Dane?“

„Milý pane Tompkinsi, neblufuju pouze tehdy, když se poškrábeš na nose.“ Dan shrábl hromádku egyptských bankovek a mincí, o něž hráli. „Počítám, že tam, kam máme namířeno, mi ty prachy nebudou absolutně k ničemu, ale i tak člověka zahřeje u srdce, když vyhraje. Víte někdo, co se stalo s tím vojákem, co se porval s Courtneyem?“

Patch zívá. „Slyšel jsem, že to jeho nadřízení v Káhiře nějak urovnali. Ale on se hned vrátil do postele lady Agaty a začal s ní jednat jako s děvkou.“ Vyhlédl oknem, za nímž opět prošly Amber a Saffron. „Chudák holka. Četli jste tu její knihu? Hodně toho vytrpěla.“

Rusty se poškrabal na nose a pak se zadíval na své ruce, jako kdyby ho zradily, a přikývl. „*Otroci Mahdího*? Četl jsem to během plavby ze San Franciska jako všichni ostatní. Na vlastní oči viděla, jak jí Mahdího lidé zabili v Chartúmu otce... Tihle divoši jsou horší než indiáni...“ Tiše hvízdal mezi zuby. „A jejich sestra je pořád v harému? Člověk by si myslel, že Britové proti nim vytáhnou a ušetří jim pořádnou lekci. Odvléct bílé ženy...“

Dan spočítal bankovky, úhledně je složil a schoval do kapsy. „Britové mají spoustu práce jinde a Mahdího lidi vládnou akorát písku. Hele, víte vůbec, jestli tam, co se chystáme, žijí křesťané, nebo pohani?“

„Co ti na tom záleží? Když přijdeš do nějakého města, Dane Matthews, není to kostel, kam směřují tvé kroky,“ pozname-

nal Rusty a začal míchat balíček ošoupaných karet. „Slyšel jsem, že v Habeši žijí pohanští křesťané. Ale chlapi mají silné hřbety a ženské... No, o tamějších ženských se toho povídá opravdu hodně.“ Začal hbitě rozdávat.

Patch nedůvěřivě zvedl umaštěné karty. „Bylo by dobré, kdyby v Massawě měli na prodej něco víc než osly. Jestli máme tam nahoře kopat celý rok, budeme potřebovat nový balík karet.“

Zatímco jeho důlní odborníci klábosili u karet, Ryder Courtney se zdržoval ve své kajutě. Vyhrnul si rukávy košile, mezi zuby svíral doutník a ze všech stran jej obklopovaly knihy a papíry, diagramy a žurnály. Zítra přistanou v Massawě a on musí být připraven. V nákladovém prostoru parníku převážel skoro tři tony důlního vybavení, které musí přesunout hluboko do vnitrozemí a pak nahoru do vysočiny dobrých sto padesát kilometrů západně od starověkého sídelního města Aksúm. Pro kohokoliv jiného by takový podnik představoval finanční sebevraždu, ale Ryder měl kromě fyzické síly a bystrého mozku i jiné výhody. Především již Habeš mockrát procestoval, patřil k hrstce bělochů, jimž se to podařilo, a amharštinu a místní tigrajštinu ovládal stejně plynule jako arabštinu nebo angličtinu. Císař Jan, král králů a vládce Habeše, ho před rokem poctil tím, že se jako čestný host zúčastnil jeho svatby se Saffron. Ryder také znal a respektoval místního vládce Ras Alulu, generála Janovy severní armády, a vybudoval si přátelské vztahy s duchovními, kteří měli velký vliv na místní obyvatelstvo.

Vzpomínal, jak krátce po Leonově narození vešel za Saffron do pokoje a poprvé spatřil své dítě, ucítil stisk drobných prstíčků a žasl nad zázrakem jeho chvějícího se dechu. Sám pro sebe se zazubil. Považoval se za hotového muže již před obléháním Chartúmu, ale dospěl teprve s manželstvím a otcovstvím. Obával se, že jej láska, kterou cítil k Saffron, oslabí, nyní však věděl, že ho posílila. Připoutala jej k světu, k životu, k budoucnosti.

Kromě toho Ryder pro práci, která ho čekala, najal tři nejlepší muže v západním světě. Dan Matthews nahromadil při zlaté horečce roku 1849 v Kalifornii velké bohatství, které ovšem záhy ztratil, a to tehdy sotva odrostl chlapeckým střevícům. Podruhé zbohatl na bohaté stříbrné žíle v Comstocku v divočině Utahu. Manželka a dítě mu zemřely při epidemii cholery ve Virginii, městečku, které rychle vyrostlo u místa šťastného nálezu, a Dan se na několik let ztratil. Po návratu tvrdil, že veškerý jeho majetek tvoří šaty, jež měl na sobě, a hornický špičák. Avšak Dan uměl dokonale „čist“ horninu, poznal, kdy je silná a soudržná a kdy zase slabá, po hmatu cítil, kde se vyrubaná chodba může zavalit a kde udrží. Povíдалo se o něm, že v roce 1880 zachránil dvacet lidských životů, protože čichem rozeznal rychle se blížící vodní příval. Ryder si poslechl pár příběhů, poptal se a usoudil, že Dan bude pro jeho projekt ten nejlepší. Jakmile získal potřebná povolení, napsal Danovi, poslal mu náčrty místa nálezu a zamýšleného budoucího dolu a nabídl mu úhradu cestovních nákladů a královský plat, aby přijel a pomohl mu. Dan určitě sedl na loď téhož dne, kdy mu pošta dopis doručila, a čekal na Rydera v zablešeném káhirském penzionu. Ukázalo se, že kdyby chtěl, mohl klidně bydlet v Shephardově hotelu, ale v penzionu prý byla lepší společnost a blechy vzdaly snahy prokousnout mu kůži už v roce 1876.

Matt „Rusty“ Tompkins byl jejich hlavní expert na tavení a úpravu kovanosné rudy. I on patřil k veteránům z Comstocku, do divočiny se dostal ještě jako malý kluk se svým otcem, jedním z tisíců, které smůla a alkoholismus připravily o všechno, přestože žil na bohaté žíle, jaká se poštěstí jednou za život. Chlapcova matka odešla s prvním mužem, který byl ochoten vzít ji s sebou, a otec zahynul při nehodě na lovu, když Rustymu ještě nebylo dvanáct. Rusty si našel práci v úpravně, kde sledoval, jak drtiče rozbíjely rudu na jemný písek, z něhož se pak v amalgamovnách a pecích získával vzácný kov. Měl bystrou mysl a proces úpravy rudy jej doslova fascinoval. Než oslavil dvacáté narozeniny, muži

dvakrát starší než on mu platili velké peníze za jeho odborné rady. Zdálo se však, že jej hromadění bohatství nezajímá. Rusty miloval výzvy, které před něj stavěla hornina. Navzdory nesporné inteligenci ho přátelé mezi kovkopy pokládali za prostáčka, ale ženy v táboře jej milovaly. Na Danovo doporučení napsal Ryder majitelce hotelu Homestead ve Virginii a informoval ji, že shání muže Rustyho kvalit, byť jej přímo nejmenoval. Odepsala a v odpovědi uvedla Rustyho jako nejlepšího kandidáta. Patří prý k mužům, kteří pořád hledí k vrcholům hor, jako by chtěli vědět, co se skrývá na protější straně, a kromě toho nepije a o ženy se příliš nezajímá. Nové místo v divočině by ho tedy mohlo zaujmout. Ryder napsal přímo jemu a o dva měsíce později ho vyzvedl z lodi v alexandrijském přístavu. Rusty hned vytáhl notes plný otázek a nápadů.

A konečně zde byl Tom „Patch“ Western, další veterán comstocké stříbrné žíly. Dlouho se však v Utahu nezdržel, odcestoval z Ameriky a našel si práci v Transvaalu. Ryder napsal svému synovci Seanovi, jenž nesmírně zbohatl na witwatersrandských zlatých polích, a požádal ho, aby mu doporučil důvěryhodného muže, který by uměl vést pracovní partu domorodců, aniž by se stal tyranem nebo vyloženou překážkou v práci, a současně se vyznal v trhavinách a hornické činnosti. Sean mu doporučil, aby vzal Patche, nikoho jiného. Hrubou jizvu na tváři si odnesl jako suvenýr na svou poslední opici, kdy nechal dohlížet na provedení odstřelu svého asistenta. Ten zahynul rozmačkán na kaši pod závalem a Patch při výbuchu přišel o oko a hezký vzhled.

Sean strýci napsal, že od osudné události se Patch nedotkl alkoholu, že je na muže pod svým vedením přísný, ale spravedlivý, a že s radostí pošle své nadřízené někam, když se mu zdá, že na něho moc tlačí.

Děťátko znovu usnulo. Ryder zvedl několik dokumentů, procházel sloupci čísel a rychle z hlavy počítal. Ti tři báhštití odborníci v lodním salonu se mýlili, Ryder v tomto těžebním podniku neutopil všechny peníze. V Káhiře zanechal

pod dohledem věrného arabského společníka Bačíta finanční rezervu v podobě snadno zpeněžitelného zboží a zlata, ale přesto, hnán nedočkavou touhou co nejrychleji zahájit dolování, investoval více, než původně zamýšlel. Muži, které vyslal nakoupit pozemky a vztyčit základní tábor, se mu naposled ozvali ještě před obdobím dešťů. Nic jiného nečekal – za každodenních průtrží se opravdu nedalo nic kloudného dělat –, ale na co zasvítl slunce, až přestane pršet? V Káhiře se Ryder doslechl, že Italové dodávají jižnímu konkurentovi císaře Jana králi Šewy Menelikovi moderní pušky a kvanta munice. Ryder byl přesvědčen, že Italové hrají nebezpečnou hru. Menelik byl schopný a lstivý vládce, etiopský patriot, který neustále rozšiřoval své území. Jestli se Italové domnívají, že s jeho pomocí ovládnou Habeš, pak se velice mýlí. Ale co když zvěsti o velkých ložiscích stříbra v tigrajských horách, svůdně blízko jejich základny v Massawě, ještě posílí dobovačné choutky Italů? To se klidně může stát.

Ryderovi bylo jasné, jaký trest ho čeká, když tento podnik krachne: ztratí veškerý zisk za posledních patnáct let a bude nucen začít od píky, jenomže teď je odpovědný i za manželku a dítě, které musí podporovat. Ovšem pokud při dobývání žily uspěje... V tom okamžiku mu bleskla hlavou myšlenka, jako když se na obloze mihne dravec přelétávající z jednoho horského vrcholu na druhý: jaký asi bude trest za úspěch?

Na palubě zatím obě sestry pozorovaly ubíhající pobřeží a Saffron zkoušela Amber z amharštiny.

„Překladatelé u dvora císaře Jana jsou dobří, ale málokdy se obtěžují zcela přesným zněním,“ poznamenala Saffron a pokrčila rameny. „Ryder říká, že už před mnoha lety pochopil, že stvrzení obchodu podáním ruky představuje u těchto lidí recept na katastrofu.“

Sestra neodpověděla a Saffron na ni úkosem pohlédla. Uvědomovala si, že moc mluví o Ryderovi, ale nemohla si pomoci. Za zdmi obléhaného Chartúmu se do něj zamilovala celým srd-